

Arrest

nr. 238 866 van 23 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 7 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2020 met referentenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 september 2019 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige zoon.

1.2. Op 28 februari 2020 neemt de gemachtigde van de Minister voor Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.09.2019 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter, §2 van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg (...) 2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in het hierboven aangehaalde wetsartikel 40ter, §2, 2°, immers de referentiepersoon (het minderjarig Belgisch kind) is ingeschreven op een ander adres dan betrokkene, waardoor niet kan vastgesteld worden dat betrokkene, de minderjarige vergezelt of zich bij hem komt voegen.

Voor zover betrokkene, door voorlegging van een aantal documenten, in figuurlijke zin wil aantonen zijn zoon wel degelijk te komen vervoegen door zijn financiële en affectieve band met hem aan te tonen, werden wellicht volgende documenten voorgelegd:

Een verklaring op eer van zowel de referentiepersoon (M.B.(...)) als van de moeder van het kind W.D.V. (...), beide verklaringen zijn vergezeld van gesprekken via Whatsapp. Hierin verklaart de zoon dat zijn papa zich nu beter voelt en dat zij contacten hebben, de moeder verklaart dat zij af en toe geld ontvangen heeft via Western Union en Ria, maar legt hier geen enkel bewijs van voor. Aangezien de verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs van affectieve en financiële band.

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat betrokkene een daadwerkelijk financiële en affectieve band heeft met de minderjarige, hij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind, zijn rol als vader daadwerkelijk opneemt. Hiermee wordt de emotionele band tussen vader en kind niet betwist, maar dit is onvoldoende om het verblijfsrecht toe te kennen.

Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffende de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikelen 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel, het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2. Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij de volgende argumenten uiteen:

“Art. 40ter. § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II., Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

Concreet moet de verzoeker bewijzen dat hij het Belgisch minderjarig kind (M.B.(...)) begeleidt of zich bij hem voegt.

In de rechtspraak wordt hier het criterium van de feitelijke gezinscel gehanteerd.

Samenwonen is daarbij strikt genomen geen vereiste om een gezinscel te vormen, wat in casu ook moeilijk zou liggen, gezien de ouders gescheiden zijn.

In dergelijke gevallen, volstaat het bewijs van affectieve en/of financiële banden.

Zoals evenwel zo vaak als er geen samenwoning is tussen de ouder en het Belgisch kind, verzocht de verweerder (zie ook aanvraagformulier) zowel het bewijs van affectieve, als van financiële banden. De vraag stellen naar beiden vloeit voort uit de wet op zich, maar het bewijs van één van beiden volstaat voor een positieve beslissing.

Echter, dit voegt een voorwaarde toe aan de bepalingen van artikel 40ter juncto 42 VW, die er niet in staat. Zeer uitdrukkelijk wordt immers de optie van beiden vermeld.

Kortom, voegt de bestreden beslissing een bestaansmiddelenvoorwaarde toe die niet voorzien is in de Verblijfswet.

Daarmee schendt de bestreden beslissing de wettelijke bepalingen als vermeld.

Minstens wordt in de bestreden beslissing nergens op zorgvuldige, pertinent gemotiveerde en proportionele wijze vermeld, waarom de bewijsstukken en verklaring op eer niet volstaan voor één of beide voorwaarde die artikel 40ter VW stelt.

Dit geldt des te meer nu de bestreden beslissing uitdrukkelijk de cumul van beide bevestigt, stellende:

“ ...

Bij gebrek aan afdoende bewijzen betreffen de financiële en affectieve band van betrokkene met het Belgisch kind, kan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40 ter Van de wet van 15.12.1980 niet worden toegestaan.

...”

Maar er is meer:

Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.

De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.

Het redelijkheidsbeginsel is niet van toepassing indien de overheid een gebonden bevoegdheid heeft , quod non in casu.

Ook moet de redelijkheid afgewogen worden tegen en tegen het licht gehouden worden tegen de invulling van artikel 8 EVRM, die het recht op een gezinsleven inroept, weliswaar niet als absoluut criterium of recht, maar in het licht van de afweging van de belangen van het kind, zoals in casu, waar M.D.(...) uitdrukkelijk op zijn woord van eer de goede en affectieve band met de verzoeker onderstreept en deze bevestigd wordt door de ex van verzoeker, moeder van M.D.(...).

Een schending veronderstelt van het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de overheid bij nemen van haar beslissing kennelijk onredelijk heeft gehandeld, met andere woorden dat zij op evidente wijze een onjuist gebruik van haar beleidsvrijheid heeft gemaakt (Verwimp, nr. 82.011, 9 augustus 1999).

In casu vat de bestreden beslissing samen:

“ ...

Kortom: uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat betrokkene een daadwerkelijk financiële en affectieve band heeft met de minderjarige, hij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind, zijn rol als vader daadwerkelijk opneemt. Hiermee wordt de emotionele band tussen vader en kind niet betwist, maar dit is onvoldoende om het verblijfsrecht toe te kennen.

...”

Het evenredigheidsbeginsel, ook wel proportionaliteitsbeginsel genoemd, is een verdere invulling van het redelijkheidsbeginsel. Dit impliceert dat elk overheidshandelen evenwichtig moet zijn, dat daarin geen wanverhoudingen mogen beslaan en dat er door zo een handelingen aanvaardbare relaties tot stand moeten worden gebracht. Een wanverhouding herleidt een dergelijk optreden tot een onredelijke handeling.

Het evenredigheidsbeginsel geldt tussen de bestuurlijke overheden onderling of tussen de bestuurlijke overheden en hun ambtenaren of rechtsonderhorigen.

De bestuurlijke overheid mag aan de rechtsonderhorigen geen onevenredige lasten of beperkingen opleggen. In redelijkheid aanvaardbare lasten of beperkingen kunnen wel worden opgelegd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)

- *Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling*
- *Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen - onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*

2. Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)

- *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
- *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
- *Afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
- *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)*

Krachtens de materiële motiveringsplicht moet elke administratieve beslissing berusten op rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag. De motieven moeten in beginsel steunen op feiten die met de werkelijkheid overeenstemmen.

Als annulatierechter is de Raad belast met een wettigheidscontrole. Het komt de Raad niet toe het feitenonderzoek in de behandelde zaak over te doen en in plaats van het bestuur te appreciëren of een goed wel beschermingswaard is. De Raad vermag wel na te gaan of de administratieve overheid rechtmatig tot haar voorstelling van de feiten is kunnen komen. Hij kan dus nagaan of de feiten die de overheid als uitgangspunt heeft genomen, vaststaan in het licht van de bewijselementen die beschikbaar waren.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen.

Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. (RvS nr. 237.334 van 9 februari 2017).

Deze ABBS zijn elk op zich en gezamenlijk geschonden.

Uw Raad legde in een recent arrest nogmaals de grenslijnen vast van de beoordeling van wat een "gezinscel" is in het licht van artikel 8 EVRM, in een arrest van 31 januari 2020 (nr. 232199):

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf EHRM 31 oktober 2002, Y il diz/O o stem ijk, § 34; EH RM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het beslaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Çerife Yigit/Turkije (GK), § 93).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind in principe wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 2 november 2010, f/er i fe Yigit/Turkije (GK), § 94). In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven.

Om het beslaan van een beschermenswaardig 'gezinsleven' vast te stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om de facto gezinsbonden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30).

*Er wordt door de verwerende partij dus een redelijke invulling gegeven aan artikel 40ter, 32, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet wanneer zij, nadat wordt vastgesteld dat de aanvrager niet langer samenwoont met haar kind, vereist dat affectieve en/of financiële banden worden aangetoond tussen beiden. Verzoekster betoogt doorheen haar middel dan wel dat deze bepaling niet vereist dat de voormelde bepaling niet de vereiste oplegt dat het kind en de ouder gezamenlijk gevestigd zijn, en dat het financieel kunnen onderhouden van een minderjarig kind uitdrukkelijk geen vereiste is, maar zij betwist niet, en erkent zelfs, het standpunt van de verwerende partij in geval van niet samenwonen tussen ouder en kind. Dat zij hiermee een voorwaarde zou toevoegen aan artikel 40ter, §2, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet, is derhalve niet aangetoond.
..." (eigen onderlijning)*

In vermeld arrest werd het besluit van de verweerder bevestigd, doch de relevantie voor huidig dossier is als volgt:

(1) De raad bevestigt het NIET cumulatief karakter van de affectieve/financiële band

(2) De raad bevestigt dat samenwonen geen vereiste is en er een redelijke (en dus geen kennelijk onredelijke) invulling mag gegeven worden aan de bepaling van artikel 40ter VW bij niet-samenwonen van de ouders.

(3) Een beschermenswaardig gezinsleven (tussen ouder en kind) vereist factoren die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is

In casu wordt aan deze voorwaarden voldaan; vooreerst erkent de verweerder dat er een emotionele band is tussen vader en kind. Ook worden de voorgelegde stukken niet op hun waarheidsgetrouw karakter betwist. Verder worden de beide verklaringen op eer, van zowel het Belgische kind ALS van de ex-partner niet op hun waarheidsgetrouw karakter betwist.

Ze worden alleen 'niet aanvaard' door de verweerder in de bestreden beslissing, omdat ze niet van objectief-verifieerbare stukken worden vergezeld. Dit aspect kan enkel betrekking hebben op het zuiver financiële luik, met name dat er stortingen gebeurden inzake de financiële band. Dit (materieel) motief kan echter de verklaringen van kind en ex en de corresponderende Whatsapp communicatie niet weerleggen als waarachtig en bewijs van de affectieve band.

Temeer nu uit het dossier blijkt dat de verzoeker 6 jaar in het buitenland (Mauretanië en VS) verbleef en hij dus enkel digitaal contact kon houden, is het voorleggen van digitale communicatie uiteraard het enig mogelijke. Tot slot blijkt uit deze niet betwiste communicatie ook dat geld en cadeaus werden verstuurd en hierover zeer vertrouwde en normale vader-zoon contacten blijken, waarvan het waarheidsgetrouw karakter evenmin betwist worden.

In het geciteerd arrest wordt de bestreden beslissing bevestigd omdat dergelijke stukken en elementen van waarheidsgetrouwe contacten afwezig blijft. De criteria die uw Raad daarin aanhaalde zijn hier echter allen vervuld, zodat de schending van vermelde artikelen en beginselen wel voorligt.

In een arrest van uw Raad met nr. 230 281 van 16 december 2019 wordt een negatieve beslissing van de verwerende partij in gelijkaardige omstandigheden vernietigd, op grond van zorgvuldigheid en materiële motivering, waar de Raad tot de vaststelling komt dat bepaalde stukken gevoegd aan het administratief dossier niet werden betrokken of afdoende werd gemotiveerd waarom er niet dieper op ingegaan werd.

Dat is ook hier het geval, waar de ex-echtgenote, moeder van het Belgisch minderjarig kind, waarmee de gezinshereniging wordt gevraagd uitdrukkelijk verklaart dat het M.D.(...) opgewekter en gelukkiger is, sinds de verzoeker terug is, hij een goede band heeft en altijd heeft gehouden en dit wordt bevestigd in de verklaring van de minderjarige zelf, wat overeenstemt met de voorgelegde communicatie (onbetwist) en waarbij ook uitdrukkelijk wordt aangegeven dat andere communicatie verloren is gegaan, maar er nog meer is.

De stukken worden gewoon als onvoldoende weggezet, bij gebreke aan objectief bewijs, wat duidt op het gebrek aan overschrijvingsbewijzen van de gelden om de financiële band te duiden, maar niets zeggen over de emotionele en affectieve band, die zowel door het Belgisch kind zelf, de ex en moeder van M.D.(...) en de voorgelegde communicatie worden bevestigd.

Daarenboven kan niet worden verduidelijkt of begrepen in de bestreden beslissing wat bedoeld wordt met 'rol als vader' opnemen of 'gedeeltelijk instaan voor de zorg'.

Wanneer uit het dossier blijkt dat het kind 3x per week zijn vader hoort en ziet, de moeder bevestigt een onderhoudsbijdrage te ontvangen en er digitale communicatie voorligt over cadeaus die vastzitten in de douane waarvoor brieven worden geschreven, blijkt het tegendeel.

De bestreden beslissing schendt derhalve de voormelde bepalingen en beginselen."

3.3. De Raad wijst erop dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op 'afdoende' wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, dat ze draagkrachtig moet zijn en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De verzoekende partij voert echter aan dat de verwerende partij omtrent een aantal volgens haar relevante elementen niet of niet afdoende heeft gemotiveerd.

3.4. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing eveneens inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel ook te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Waar de verzoekende partij de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.5. De aangevoerde schending van de motiveringplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, met name artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.”

De verwerende partij betoogt in de bestreden beslissing dat “vergezellen of zich bij hem voegen”, zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet ook figuurlijk kan geïnterpreteerd worden. In de figuurlijke zin dient de aanvrager, volgens de verwerende partij, een financiële en affectieve band met de referentiepersoon (*in casu* het minderjarig kind) aan te tonen.

De verzoekende partij erkent dat de verwerende partij, voor zover zij met haar verwijzing naar het aantonen van een vervoegen in figuurlijke zin door een financiële en affectieve band te bewijzen, wenst na te gaan of er een gezinscel tussen haar en haar zoon bestaat, een dergelijke toets kan vooropstellen. Zij is echter van mening dat één van beiden, een financiële of een affectieve band, volstaat voor een positieve beslissing en dat de verwerende partij door te vereisen dat zowel affectieve als financiële banden worden aangetoond, een bestaansmiddelenvoorwaarde toevoegt die niet is voorzien in de Vreemdelingenwet.

3.6. Het Grondwettelijk Hof (hierna: GwH) heeft in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 gesteld dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een verblijf in het kader van gezinshereniging te verkrijgen voor de beide ouders van een minderjarige Belg. Aldus waarborgt deze bepaling het recht op gezinsleven van het kerngezin (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.1.) Ook de Raad van State heeft geoordeeld dat de in voorgenoemde bepaling voorziene voorwaarden de wettelijke verankering vormen van het recht op de bescherming van het gezins- en familieleven van de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer als burger van de Europese Unie, zodat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet conform is aan artikel 8 van het EVRM (RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

De bij artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalde voorwaarde dat de vader of de moeder hun minderjarig Belgisch kind vergezellen of zich bij hem voegen, kan dan ook niet anders worden begrepen als dat de vader of moeder (derdelander) met de minderjarige Belg een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM hebben ontwikkeld. Door in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de gezinshereniging van minderjarige Belgen met hun beide ouders toe te laten zonder bijkomende voorwaarden, houdt de wetgever met name rekening met de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, B.54.2.).

Bijgevolg kan de verwerende partij, ook al voorziet artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet in vaste criteria met betrekking tot de voorwaarde van het “*vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen*” en ook al beschikt hij ter zake dus over een zekere appreciatiemarge, geen strengere voorwaarden stellen dan dat het gezinsleven tussen de ouderdonderdlander en diens minderjarig Belgisch kind daadwerkelijk valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van het gezinsleven tussen ouders en hun minderjarige kinderen.

3.7. Artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert, luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ niet. Het is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht moet worden geïnterpreteerd. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven moet de Raad zich plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25).

Het bestaan van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 93 en EHRM (GK) 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150; zie ook EHRM 13 juli 2000, Scozzari en Giunta/Italië, § 221; EHRM 27 april 2000, L./Finland, § 101; EHRM 13 juni 1979, Marckx/België, § 45). Bijgevolg moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat een kind dat (zoals *in casu*) wordt geboren uit een gehuwd of samenwonend koppel, *ipso iure* deel uitmaakt van dit gezin en dat bijgevolg vanaf de geboorte, en door het loutere feit ervan, een band ontstaat tussen dit kind en zijn ouders die een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM uitmaakt (EHRM (GK) 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije, § 94; EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 60; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30; EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44-45). De gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt in principe verondersteld. De (echt)scheiding van de ouders maakt geen einde aan deze als gezinsleven geldende natuurlijke band tussen ouder en kind (EHRM 26 mei 1994, Keegan/Ierland, §§ 44 en 50; zie ook Europese Commissie voor de Rechten van de Mens (hierna: ECRM) 13 juli 1987, Irlen/Bondsrepubliek Duitsland), ook niet ten aanzien van de ouder die hierdoor niet langer samenwoont met het kind (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 59; EHRM 21 juni 1988, Berrehab/Nederland, § 21).

Om het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven vast stellen, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind aldus niet noodzakelijk; wel moeten factoren aanwezig zijn die maken dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (EHRM 8 januari 2009, Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk, § 30; EHRM 27 oktober 1994, Kroon/Nederland, § 30).

Slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan aangenomen worden dat er geen sprake meer is van een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind (EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, § 28; EHRM 19 februari 1996, Gül/Zwitserland, § 32). Omstandigheden zoals het gegeven dat een ouder vlak na de scheiding geen pogingen ondernam om zijn kind te zien of zich niet aan de afspraken hield wanneer hij dit wel wenste, en dat, nadat het contact was hersteld, het kind en de ouder elkaar niet op regelmatige basis, maar slechts af en toe ontmoetten, maken volgens het Hof niet zulke uitzonderlijke omstandigheden uit (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 60).

3.8. Aangezien het de wil is van de wetgever om middels de voorwaarden van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming van de bijzondere band van afhankelijkheid tussen jonge kinderen en hun ouders te verzekeren, moet de verwerende partij de voorwaarde van het “*vergezellen [van de minderjarige Belg] of zich bij hem voegen*” invullen op een manier die in overeenstemming is met de rechtspraak van het EHRM inzake het voormelde artikel 8. *In casu* erkent de verwerende partij, in overstemming met de voormelde rechtspraak, weliswaar dat een samenwoning tussen ouder en kind niet per definitie is vereist opdat sprake is van de door artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en bijgevolg door artikel 8 van het EVRM vereiste band tussen ouder en kind.

In zoverre uit de bestreden beslissing kan afgeleid worden dat de verwerende partij *in casu* vereist dat zowel een affectieve als een financiële band wordt aangetoond, is een dergelijke beoordeling niet conform de rechtspraak van het EHRM.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt immers geenszins dat enkel wanneer ook een financiële band tussen ouder en kind bestaat, nog sprake kan zijn van een gezinsleven tussen ouder en kind. Het EHRM vereist slechts algemeen dat er sprake is van effectief beleefde hechte persoonlijke banden, van een relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind die voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren. De Raad herhaalt dat dit gezinsleven wordt verondersteld en slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. In deze zin kan de verzoekende partij dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat in de rechtspraak het criterium van de feitelijke gezinscel wordt gehanteerd, dat samenwonen daarbij strikt genomen niet vereist is en dat het bewijs volstaat van “affectieve en/of financiële banden”.

3.9. Daargelaten de vraag aldus of de motieven betreffende de voorgelegde bewijsstukken afdoende zijn om te kunnen vaststellen dat uit deze stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke financiële band heeft met de minderjarige, dient uit de bestreden beslissing afdoende te blijken waarom uit de voorgelegde bewijsstukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke affectieve band heeft met de minderjarige.

Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk voor om de affectieve band mee te beoordelen in het licht van de vragen of de verzoekende partij gedeeltelijk instaat voor de zorg over haar kind en haar rol als vader daadwerkelijk opneemt.

3.10. De verzoekende partij is van oordeel dat het gezinsleven met haar zoon beschermingswaardig is zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM en dat de verwerende partij dit erkent doordat zij in de bestreden beslissing stelt dat er een emotionele band bestaat tussen de verzoekende partij en haar zoon.

De verzoekende partij is verder van oordeel dat de stukken niet worden aanvaard door de verwerende partij omdat ze niet door objectief verifieerbare stukken worden vergezeld. Zij meent dat dit aspect enkel betrekking kan hebben op het zuiver financiële luik, met name dat er stortingen gebeurden, dat dit motief echter de verklaringen van haar kind en ex-echtgenote en de corresponderende Whatsapp-communicatie niet kan weerleggen als waarachtig en een bewijs van affectieve band vormt. Zij stelt dat uit de niet betwiste communicatie zeer vertrouwde en normale vader-zoon contacten blijken. Zij wijst voorts op een arrest van de Raad waarin een beslissing van de verwerende partij wordt vernietigd op grond van zorgvuldigheid en materiële motivering, waar de Raad tot de vaststelling komt dat bepaalde stukken gevoegd aan het administratief dossier niet werden betrokken of afdoende gemotiveerd waarom er niet dieper wordt op ingegaan. Zij stelt dat dit ook hier het geval is, waar de ex-echtgenote, moeder van het kind, uitdrukkelijk verklaart dat haar kind opgewekter en gelukkiger is sinds de verzoekende partij terug is, dat zij een goede band hebben en dit wordt bevestigd door de verklaringen van het kind zelf, wat overeenstemt met de overgelegde communicatie. De verzoekende partij betoogt dat de stukken gewoon als onvoldoende worden weggezet, bij gebreke aan objectief bewijs, wat duidt op gebrek aan overschrijvingsbewijzen van gelden om de financiële banden te duiden, maar niets zeggen over de emotionele en affectieve band, die zowel door het kind, de moeder van het kind en de voorgelegde communicatie wordt bevestigd.

3.11. De Raad herhaalt dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsleven tussen een ouder en diens minderjarig kind wordt verondersteld en het slechts in zeer uitzonderlijke gevallen als verbroken kan worden beschouwd. De partijen betwisten dit niet, meer nog: ze verwijzen in het verzoekschrift en de verweernota naar de bovengenoemde rechtspraak. Het is aldus van belang *in*

concreto te kijken naar de stukken die bij de aanvraag werden gevoegd om te beoordelen of de verwerende partij redelijkerwijs kon oordelen dat uit het geheel van de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de verzoekende partij een daadwerkelijke affectieve band heeft met haar kind, zij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind en haar rol als vader daadwerkelijk opneemt en of de verwerende partij afdoende heeft gemotiveerd waarom dit uit de voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij bij haar aanvraag twee verklaringen op eer heeft voorgelegd: één van haar zoon en één van diens moeder. Daarbij voegde zij kopieën van de identiteitskaarten van beiden en kopieën van Whatsapp-gesprekken met beiden. Bij de aanvraag zat een foto van de verzoekende partij en diens zoon en ook in de Whatsapp-gesprekken zijn er foto's te vinden van beiden.

3.12. De verwerende partij motiveert in de bestreden beslissing als volgt: *“Een verklaring op eer van zowel de referentiepersoon (M.B.(...)) als van de moeder van het kind W.D.V. (...), beide verklaringen zijn vergezeld van gesprekken via Whatsapp. Hierin verklaart de zoon dat zijn papa zich nu beter voelt en dat zij contacten hebben, de moeder verklaart dat zij af en toe geld ontvangen heeft via Western Union en Ria, maar legt hier geen enkel bewijs van voor. Aangezien de verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken, kunnen ze niet aanvaard worden als bewijs van affectieve en financiële band.*

Kortom, uit het geheel van de voorgelegde bewijsstukken kan niet worden afgeleid dat betrokkene een daadwerkelijk financiële en affectieve band heeft met de minderjarige, hij gedeeltelijk instaat voor de zorg over het kind, zijn rol als vader daadwerkelijk opneemt. Hiermee wordt de emotionele band tussen vader en kind niet betwist, maar dit is onvoldoende om het verblijfsrecht toe te kennen.”

Uit de bestreden beslissing kan de lezer niet afleiden of de verwerende partij de Whatsapp-gesprekken, hoewel vermeld, in haar beoordeling heeft betrokken noch waarom deze niet als afdoende bewijs zouden kunnen gelden voor het aantonen van affectieve banden. Hierbij wenst de Raad erop te wijzen dat uit het administratief dossier blijkt dat een deel van de Whatsapp-gesprekken dateren van voor de aankomst van de verzoekende partij op 5 juli 2019 in België. Zo legt de verzoekende partij bewijsstukken voor van Whatsapp-gesprekken met haar zoon en/of de moeder van haar zoon die plaatsvonden in juni, juli, augustus, september, oktober en november 2016, in januari, maart, april, juni, juli, augustus, september, oktober en december 2017, in januari, maart, mei, juli, oktober en december 2018 en in januari, februari en april 2019. Deze veelvuldige digitale conversaties die in de periode 2016-2019 plaatsvonden ondersteunen de verklaringen op eer van de zoon van de verzoekende partij en diens moeder.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat de verwerende partij er eveneens aan voorbij gaat dat de door de verzoekende partij bij haar aanvraag gevoegde kopieën van de Whatsapp-gesprekken foto's bevatten waarop zij samen met haar zoon staat afgebeeld. Ook de identiteitskaart van de zoon werd bij de aanvraag gevoegd. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij deze foto's in ogenschouw heeft genomen.

3.13. Aldus blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing geenszins waarom de door de verzoekende partij aangebrachte afdrucken van de Whatsapp-gesprekken en de bijhorende foto's, die betrekking hebben op haar banden met haar minderjarige Belgische zoon, ofwel niet in rekening moesten worden gebracht bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van affectieve banden, ofwel, hoewel ze in rekening werden gebracht, het bestaan van affectieve banden niet konden aantonen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing slechts stelt dat *“de verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst en niet vergezeld zijn van objectief verifieerbare bewijsstukken”* zodat *“ze niet aanvaard [kunnen] worden als bewijs van affectieve en financiële band.”* De verzoekende partij voert dan ook terecht aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over de andere voorgelegde stukken. In deze mate ligt dan ook een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht voor.

De verwerende partij bemoeilijkt de lezing van de bestreden beslissing verder nog door in de motivering te stellen dat een daadwerkelijke affectieve en financiële band tussen de verzoekende partij en diens zoon niet kan worden afgeleid uit het geheel van de voorgelegde stukken maar dat een emotionele band niet wordt betwist.

3.14. In de mate dat de verwerende partij een betoog voert met betrekking tot het bestaan van een gezinsleven tussen de vader en het kind en in ondergeschikte orde betreffende de belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat dit een *a posteriori*-motivering betreft en dat zij hiermee de vastgestelde gebreken van de bestreden beslissing niet kan herstellen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM stelt de verwerende partij in haar verweernota ook nog dat de bestreden beslissing niet vergezeld is van een bevel om het grondgebied te verlaten, en dat de verzoekende partij aldus geen belang heeft om de schending aan te voeren. De Raad wijst er echter op dat de verwerende partij niet kan voorhouden dat het voormelde artikel 8 *in casu* niet relevant zou zijn. De Raad heeft immers reeds vastgesteld dat de correcte toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet de correcte toepassing van artikel 8 van het EVRM impliceert.

3.15. Een schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 40ter, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM wordt aangetoond.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 februari 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER